

Sygn. akt II Ka 664/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Krystyna Świącicka SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r.

sprawy **Ł. D.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk

Ł. Z. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk

i P. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 271 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego P. W., osobistą Ł. Z. (1) i obrońcę oskarżonego Ł. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Sokołowie Podlaskim

z dnia 13 października 2014 r. sygn. akt VII K 19/13

I. wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. W. uchyla i sprawę tego oskarżonego przekazuje Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje obrońcy oskarżonego Ł. D. i osobistą Ł. Z. (1) za oczywście bezzasadne;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od Ł. D. 2305 złotych, a od Ł. Z. (1) 485 złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego, stwierdza, że wydatki w pozostałej części ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 664/14

UZASADNIENIE

Ł. D. i Ł. Z. (1) zostali oskarżeni o to, że:

w okresie od 5 stycznia 2010r. do 7 lutego 2010r. w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę ubezpieczeniową (...) S.A. tj. wypłacenia odszkodowania w wysokości 4.044,10 zł na rzecz Ł. D. poprzez podstępne wprowadzenie tej firmy w błąd polegające na zgłoszeniu przez Ł. D. roszczenia z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu (...) nr rej. (...) wraz z oświadczeniem z dnia 4 stycznia 2010r. podpisanym przez Ł. Z. (1) dotyczącego zaistnienia w dniu 4 stycznia 2010r. zdarzenia drogowego bezkolizyjnego samochodu (...) z samochodem (...) nr rej. (...) kierowanym przez Ł. Z. (1), które nie miało w rzeczywistości miejsca, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia ze strony ubezpieczającego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

nadto **P. W.** został oskarżony o to, że :

w dniu 7 grudnia 2009r. w S., woj. (...) będąc uprawnionym diagnostą, zatrudnionym w PHU (...) wystawił zaświadczenie nr (...) o przeprowadzeniu badania technicznego pojazdu (...) nr rej. (...) dopuszczając ten pojazd do ruchu i potwierdzając jego dobry stan techniczny, podczas gdy w rzeczywistości badania tego wówczas nie przeprowadzał, co stanowiło poświadczenie przez niego nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne,

tj. o czyn z art. 271 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 13 października 2014r. orzekł:

I. oskarżonych Ł. D. i Ł. Z. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk skazał oskarżonego Ł. D. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 kk, że stawka dzienna odpowiada kwocie 50 złotych, a oskarżonego Ł. Z. (1) na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 kk, że stawka dzienna odpowiada kwocie 10 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt kk wykonanie tak orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonych Ł. D. i oskarżonego Ł. Z. (1) warunkowo zawiesił na okres próby lat 3;

III. przyjmując, że czyn zarzucony P. W. stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. czyn z art. 271 § 2 kk na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne względem P. W. warunkowo umorzył na okres próby lat 2;

IV. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł od P. W. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1500 złotych;

V. zasądził od oskarżonego Ł. D. kwotę 2.300 złotych, od oskarżonego Ł. Z. (1) kwotę 480 złotych, a od P. W. kwotę 60 złotych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty, a wydatkami postępowania obciążył oskarżonych w częściach równych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, obrońca oskarżonego P. W., oskarżony Ł. Z. (1) i obrońca oskarżonego Ł. D..

Prokurator, który na podstawie art. 444 kpk i art. 425 § 1 i 2 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. W. na jego niekorzyść, wyrokowi temu na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 3 kpk i art. 437 § 2 kpk zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ

na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, że społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez P. W. była nieznaczna, a postawa jego pozytywna i przez to niesłuszne warunkowe umorzenie postępowania, podczas gdy okoliczności popełnienia tegoż czynu i postawa oskarżonego świadczyły o większym niż nieznacznym stopniu społecznej szkodliwości tegoż czynu.

Podnosząc powyższe oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego P. W. zaskarżył wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego w całości i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. W. w zakresie w jakim Sąd dał im wiary w kwestii przyznania się oskarżonego do winy w postępowaniu przygotowawczym, zaś odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w postępowaniu przed Sędem. Ponadto w podobny sposób Sąd ustalił, że samochód (...) był zakupiony jako pojazd uszkodzony na co, zdaniem Sądu, w sposób wiarygodny wskazuje jedyny dowód w postaci niskiej ceny zakupu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony będąc uprawnionym diagnostą wystawił zaświadczenie o przeprowadzeniu badania technicznego pojazdu (...), dopuszczając ten pojazd do ruchu i potwierdzając jego dobry stan techniczny, podczas gdy w rzeczywistości badania tego wówczas nie przeprowadzał i tym samym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne. Tymczasem nie istnieje żaden wiarygodny dowód, który by w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wskazywał na nieprzeprowadzenie przez oskarżonego badania technicznego, jak również tego, że samochód (...) był uszkodzony, a jego stan techniczny uniemożliwiał dopuszczenie go do ruchu drogowego. W związku z tym brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu wyczerpującego znamiona z art. 271 § 2 kk i na tej podstawie przyjęcie przez Sąd, że okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości i tym samym zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego P. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie P. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony Ł. Z. (1) zaskarżając wyrok w zakresie jego osoby na swoją korzyść, zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4, 5 § 2, 7 kpk poprzez dokonanie oceny dowodów w postaci wyjaśnień wszystkich oskarżonych oraz świadków E. A., R. D. i A. B. w sposób dowolny, z przekroczeniem zasad wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a dotyczących przebiegu zdarzenia z dnia 4 stycznia 2010r., pomimo tego, iż relacje w/w są zbieżne, spójne i konsekwentne, co skutkowało uznaniem go za winnego popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia;

- obrazę przepisów postępowania w postaci art. 193 kpk w zw. z art. 201 kpk wskutek oparcia orzeczenia na opinii prywatnej P. G. oraz stanowiącej niemal jej kopii opinii biegłego A. J., w sytuacji gdy jest ona niepełna, albowiem rzeczoznawca nie bierze pod uwagę wielu zarzutów podniesionych w toku niniejszego postępowania, co skutkowało dowolnymi ustaleniami faktycznymi sprawy i w konsekwencji uznaniem oskarżonego Ł. Z. (1) winnym zarzucanego w akcie oskarżenia czynu;

- obrazę przepisów postępowania w postaci art. 193 kpk poprzez zastąpienie opinii biegłego zeznaniami P. G. w charakterze świadka, podczas gdy przepisy wymagają wydania opinii w ścisłym znaczeniu tego słowa, gdy stwierdzenie określonej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, co skutkowało oparciem orzeczenia na wadliwie przeprowadzonych dowodach;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony Ł. Z. (1) dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy opisał on rzeczywisty przebieg zdarzenia z dnia 04 stycznia 2010r.,

co znajduje potwierdzenie w pozostałym osobowym materiale dowodowym, co skutkowało uznaniem jego winy i wymierzeniem kary.

Podnosząc te zarzuty oskarżony Ł. Z. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uniewinnienie.

Obrońca oskarżonego Ł. D. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego Ł. D. i zarzucił mu:

I. obrazę przepisów postępowania skutkującą uznaniem Ł. D. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a mianowicie:

1) art. 4, art. 5 § 2, art. 7 oraz art. 410 kpk poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a sprowadzające się do:

a/ odmówienia waloru wiarygodności wyjaśnieniom Ł. D. i Ł. Z. (1) oraz zeznaniom świadków w osobach A. B., E. A. i R. D. w sytuacji, gdy informacje przez nich przekazywane w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 4 stycznia 2010r. są spójne, konsekwentne i logiczne;

b/ odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom P. W. złożonych na rozprawie, w zakresie w jakim przeprowadził pełne badanie techniczne samochodu (...), w sytuacji gdy wskazał logiczne powody zmiany wyjaśnień oraz opisał dokładny przebieg badania technicznego;

c/ uwzględnieniu wyłącznie okoliczności obciążających oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających na jego korzyść;

d/ niewyjaśnienie wszelkich okoliczności sprawy i zastąpienie ewentualnych niejasności spekulacjami przy jednoczesnym rozstrzygnięciu pojawiających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

2) art. 167 kpk w zw. z art. 201 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z nowej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, podczas gdy opinia biegłego inż. A. J. jest niejasna oraz niepełna, co dyskwalifikuje wydane przez w/w opinii uzupełniającej,

3) art. 193 kpk poprzez oparcie orzeczenia na dokumencie prywatnym w postaci opinii mgr. inż. P. G., w sytuacji gdy przepisy kpk wymagają zasięgnięcia opinii biegłego dopuszczalnej w drodze formalnoprawnej, celem stwierdzenia okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a wymagającej posiadania wiadomości specjalnych,

4) art. 424 § 2 kpk poprzez niewyjaśnienie czym kierował się organ orzekający określając wysokość dziennej stawki grzywny.

Skarżący ponosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Sokołowie Podlaskim i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w części dotyczącej oskarżonego P. W..

Obrońca oskarżonego P. W. poparł swoją apelację i wnioski w niej zawarte.

Obrońca oskarżonego Ł. D. poparł swoją apelację i wnioski w niej zawarte.

Oskarżony P. W. przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna zasługuje na uwzględnienie, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zaś apelacji obrońcy Ł. D. i osobistej apelacji oskarżonego Ł. Z. (1), uznając je za oczywiście bezzasadne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów zawartych w apelacji prokuratora stwierdzić należy, iż Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko skarżącego w zakresie niesłusznego zastosowania wobec P. W. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 66 § 1 kk instytucję warunkowego umorzenia postępowania Sąd może zastosować wtedy, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy uznać należy, że wina i społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu P. W. czynu, wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego, nie są nieznaczne. Niewątpliwym jest, że zachowanie sprawcy tego oskarżonego było ściśle związane z zarzutami przedstawionymi Ł. D. i Ł. Z. (1) w niniejszej sprawie. Oskarżony Ł. D. chcąc osiągnąć zamierzony przez siebie cel w postaci wyłudzenia odszkodowania od firmy ubezpieczeniowej musiał wcześniej podjąć wiele czynności zmierzających do zalegalizowania sprowadzonego przez siebie z USA samochodu marki (...). Samochód ten, jak wynika z relacji wiarygodnych świadków, w tym w szczególności H. P., który transportował rzeczony pojazd z (...) w Niemczech do S., samochód ten był niesprawny technicznie i samodzielna jazda nim była niemożliwa. Nadto oskarżony Ł. D. zaaranżował kupno samochodu marki (...) przez Ł. Z. (2), będącego jego pracownikiem, od J. K., który był de facto wujkiem Ł. D.. Następnie w celu zgromadzenia stosownej dokumentacji niezbędnej do rejestracji samochodu (...) musiał uzyskać zaświadczenie o przeprowadzeniu badania technicznego tego samochodu i w tym zakresie pomocnym mu okazał się P. W., będący bratem pracownika Ł. D., który pracował jako diagnosta w firmie PHU (...) w S. i posiadał uprawnienia do wystawiania zaświadczeń o przeprowadzeniu przeglądu technicznego. Wprawdzie oskarżony P. W. zanegował w toku rozprawy głównej swoje wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu, jednakże Sąd Odwoławczy podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego, który jako wiarygodne uznał te właśnie wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego. P. W. zmianę swoich wyjaśnień próbował wytłumaczyć presją pod jaką je składał. Nie sposób jednak przyjąć tejże wersji za prawdziwą, gdyż nawet będąc pod presją wydzwaniających do niego pracodawcy i kolegów z pracy był on świadom swoich słów, które zostały zanotowane i pod którymi składał on swój podpis. Brak jest na gruncie niniejszego postępowania dowodów potwierdzających, iż w tamtej chwili był czymś zamroczony lub nieświadomy, tym bardziej, że po skończonym przesłuchaniu udał się czym prędzej do pracy do swoich obowiązków. Nie bez znaczenia pozostaje także na tym polu sposób w jaki miał on przeprowadzać przedmiotowe badanie, co tym bardziej przemawia za wysokim stopniem premedytacji jego zachowania. P. W. pełniąc stanowisko diagnosty zobowiązany był do rzetelnego przeprowadzania badań technicznych pojazdów, czego w niniejszym wypadku zaniechał i wystawił zaświadczenie o numerze (...) o przeprowadzeniu badania technicznego samochodu marki (...) o nr rej. (...) i tym samym dopuścił to auto do ruchu. Zaświadczenie to nie oddawało zatem rzeczywistego stanu tego pojazdu i jako takie wywoływało niepożądane skutki prawne w postaci rejestracji tego pojazdu, a następnie ubezpieczenia go w towarzystwie ubezpieczeniowym. Swoim zachowaniem nadużył swojego uprawnienia i w kontekście znaczenia jego uprawnień dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jak również przyczyniając się do przestępczych działań obu pozostałych oskarżonych, nie sposób oceniać jego postawy jako błażej czy mało istotnej, a co za tym idzie mało szkodliwej społecznie. Za niemożnością zastosowania wobec niego warunkowego umorzenia postępowania przemawia również jego późniejsza postawa w toku postępowania sądowego, kiedy zmienił on swoje wyjaśnienia, w których niejako zrozumiał swój błąd i przyznał się do winy, a tymczasem zanegował on swoje wcześniejsze stanowisko próbując bronić się wywieraną przez przesłuchującego go policjanta presją.

P. W. swoim postępowaniem naruszył takie dobra chronione przez obowiązującą ustawę karną jak wiarygodność dokumentów w aspekcie stwierdzenia okoliczności mających znaczenie w obrocie prawnym, to jednak sam charakter przedmiotowego czynu, jego przebieg oraz okoliczności, w tym rzekoma nierzetelność przeprowadzonego przez niego badania, na którą wskazuje w toku postępowania sądowego, przy oczywistym uwzględnieniu jego niekaralności oraz dobrej opinii z miejsca pracy i zamieszkania, pozwalają na stwierdzenie, iż w niniejszym wypadku zastosowanie wobec P. W. warunkowego umorzenia postępowania było niesłuszne.

Z tych samych względów z których zastosowanie wobec tego oskarżonego przedmiotowego dobrodziejstwa było nieuzasadnione, za chybione uznać należy zarzuty podnoszone w apelacji obrońcy P. W.. Dlatego Sąd Okręgowy powodowany argumentacją zawartą w pisemnej apelacji oskarżyciela publicznego zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. W. uchylił i sprawę tego oskarżonego przekazał Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania. Zdaniem Sądu Okręgowego zastosowane w odniesieniu do osoby oskarżonego P. W. warunkowego umorzenia postępowania nie czyniłoby zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i nie byłoby wystarczające do tego, by podziało na tego oskarżonego powstrzymująco i uświadomiło mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego w przypadku kolejnego wejścia w konflikt z wymiarem sprawiedliwości.

Sąd Odwoławczy podzielił natomiast stanowisko tego Sądu w odniesieniu do pozostałych dwóch oskarżonych, a mianowicie Ł. D. i Ł. Z. (1). Stwierdzić zatem w tym zakresie należy, iż poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sokołowie Podlaskim ustalenia w zakresie stanu faktycznego dotyczącego obu tych oskarżonych są w ocenie Sądu Odwoławczego prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżeni Ł. D. i Ł. Z. (1) dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu. Fakty te zostały w sposób bezsporny dowiedzione, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należy, iż zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok SN z 05.09.1974r., II KR 114/74 OSNKW 1975, nr 2, poz. 28). Ze szczegółowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy oceniając tenże materiał dowodowy, wynika, iż Sąd Rejonowy w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sokołowie Podlaskim w odniesieniu do obu w/w oskarżonych nie popełnił błędów, jakie zarzucają skarżący w swoich apelacjach. W ocenie Sądu Okręgowego, twierdzenia podnoszone przez obrońcę Ł. D. i oskarżonego Ł. Z. (1) w ich pisemnych apelacjach nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, a stanowią tylko polemikę z oceną dowodów poczynioną przez Sąd Rejonowy. W sprawie niniejszej argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji są bardziej przekonujące od tych zawartych w apelacjach obu tych skarżących.

Ponadto Sąd Okręgowy nie zgodził się z zarzutem apelacyjnym zawartym w obu tych apelacjach w zakresie przekroczenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów. Dokonując oceny dowodów w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sokołowie Podlaskim sprostał wymogom płynącym ze wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą ze strony Sądu Odwoławczego i co za tym idzie, nie wymaga jakiegokolwiek korekty. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonych Ł. D. i Ł. Z. (1). Nie ma również wątpliwości co do tego, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wskazał bowiem dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, z jakich powodów dał im wiarę. Wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i przekonująco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i w ocenie Sądu Okręgowego nie noszą cech błędu.

W tym miejscu, ażeby nie powtarzać wszystkich argumentów przytaczanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy uznał za stosowne ograniczyć się tylko do wskazania najistotniejszych okoliczności, które przemawiają za uznaniem za prawidłowe ustaleń faktycznych co do osoby Ł. D. i Ł. Z. (1) poczynionych przez Sąd

Rejonowy w Węgrowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sokołowie Podlaskim. Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który uznając winę obu w/w oskarżonych oparł się w głównej mierze na zeznaniach mgr inż. P. G. oraz opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego A. J.. Nie ulega wątpliwości, iż opinia prywatna nie jest opinią biegłego w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania karnego. Taki dowód zastępuje się przesłuchaniem w charakterze świadka jej autora, co miało miejsce w sprawie niniejszej. Używanie więc do określenia dowodu z zeznań świadka P. G. pojęcia opinii należy traktować jako stwierdzenie potoczne, co nie pozbawia zeznań P. G. waloru wiarygodności, których prywatna opinia jest jedynie uzupełnieniem. Z opinii sporządzonej w toku postępowania przeprowadzanego przez (...) SA V. (...) w W. specjalistę Biura Kontroli Wewnętrznej w osobie P. G. wynika, iż uszkodzenia samochodu (...) nr rej. (...) nie mogły powstać i nie powstały w okolicznościach podnoszonych przez zgłaszającego szkodę, nie ma zaś podstaw do uznania kierującego samochodem (...) nr rej. (...) Ł. Z. (1) za sprawcę uszkodzenia samochodu (...). Nadto odnosząc się do uszkodzeń drzewa, w które miał uderzyć samochód kierowany przez Ł. D., biegły stwierdził, iż nie mogły one powstać na skutek uderzenia przez samochód. Odnosząc się do tego zagadnienia biegły sądowy A. J. w swojej opinii wywołanej na potrzeby niniejszego postępowania stwierdził wręcz, iż uszkodzenia powstały od uderzeń ostrym narzędziem jak np. siekierą. O tym, że uszkodzenia samochodu nie mogły powstać w okolicznościach wskazywanych przez Ł. D., wskazują uszkodzenia lewego boku usytuowane dużo wyżej niż wysokość karpy o którą miał zaczepić pojazd. Według biegłego wersji oskarżonego przeczą także prawa fizyki, gdyż biorąc pod uwagę warunki atmosferyczne w jakich dojsć miało do rzekomego zdarzenia w dniu 04 stycznia 2010r., w tym oblodzoną nawierzchnię oraz zaleganie śniegu na poboczu, pojazd jadący z deklarowaną przez oskarżonego prędkością 80 km/h, jechałby prosto bez zamierzonej początkowo zmiany kierunku jazdy. Oceniając zatem wnioski obu tych opinii, stwierdzić należy, że są one ze sobą zbieżne. Dlatego ponoszone przez skarżących w tym zakresie argumenty odnośnie kwestionowania wartości dowodowej pierwszej z tych opinii autorstwa P. G. Sąd Odwoławczy uznał za chybione. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w judykaturze utrwalone jest, że jeśli dowód z opinii biegłych jest przekonujący i zrozumiały dla sądu (organu procesowego), który to stanowisko odpowiednio uzasadnił, to fakt, iż dowód ten nie jest przekonujący dla strony, nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych lub zasięgania opinii nowych biegłych (wyrok SA w Krakowie z 06.11.2013r., II AKa 204/13, KZS 2014/2/35). W odniesieniu do niniejszej sprawy Sąd Rejonowy uznał, iż opinia A. J. potwierdza tezy P. G., i jako jasna, pełna i kategoryczna nie wymaga ona uzupełnienia czy też, co sugeruje skarżący obrońca oskarżonego Ł. D., wywołania nowej opinii w tym zakresie. Warunkiem bowiem dokonania rzetelnej oceny opinii biegłego jest jej zupełność (kompletność i dokładność) oraz komunikatywność (zrozumiałość, jasność). Oceniana może być jedynie w zakresie jej logiczności i poprawności wnioskowania zgodnego z zasadami rozumowania, a nie z pozycji wartościowania pewnych poglądów lub metod, panujących w dziedzinie wiedzy, którą biegły reprezentuje. Nie może stać się podstawą do powołania innego biegłego (biegłych) okoliczność, że strona wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy sądowi i stronom merytorycznie brakuje wiadomości specjalnych, są błędne (wyrok SA w Łodzi z 29.10.2013r., II AKa 129/13, LEX nr 1409169). Stanowisko powyższe znalazło wyraz także w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21.08.2013r., zgodnie z którym, jeżeli opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (post. SN z 21.08.2013r., IV KK 178/13. LEX nr 1375229). Tymczasem Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż obie opinie, w tym także inż. P. G., są jasne i logiczne, i jako takie nie wymagają uzupełnienia i stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, który legł u podstaw ustalonego stanu faktycznego niniejszej sprawy. W kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk decydujące znaczenie ma ocena sądu, a nie stron, chyba, że zastrzeżenia strony są uzasadnione, a ocena sądu dowolna. Odnosząc się dalej do kwestii związanych z zarzutami skazanych dotyczących waloru dowodowego zeznania P. G. stwierdzić należy, iż mimo, że nie ma przeszkód do wydania przez sąd postanowienia o przesłuchaniu w charakterze świadka autora opinii zleconej przez stronę postępowania i włączenia jego pisemnej „opinii” (po jej podtrzymaniu) do materiału dowodowego sprawy, praktyka taka powinna należeć do rzadkości i wchodzić w grę wtedy tylko, gdy sąd poweźmie żadnych wątpliwości co do rzetelności i obiektywizmu autora takiej opinii, jego doświadczenia i eksperckich umiejętności, a także przydatności jego wiedzy specjalnej do opiniowania w wymagającej rozstrzygnięcia konkretnej kwestii. W żadnym razie jednak sąd nie powinien ignorować „opinii prywatnej” i mechanicznie, bezkrytycznie odmawiać jej włączenia do akt sprawy lub instrumentalnie odrzucać jako nie wymagającą żadnej oceny (wyrok SA we Wrocławiu z 16.04.2012r., II AKa 67/12, OSAW 2013/3/294).

Dlatego słusznie Sąd Rejonowy nie zignorował mocy dowodowej opinii sporządzonej wprawdzie na zlecenie i przez jej komórkę (...) SA w postaci Biuro (...) SA i podnoszone w tym zakresie zarzutu obu skarżących uznał za chybione.

Sąd Odwoławczy jako prawidłową ocenił poczynioną przez Sąd Rejonowy w odniesieniu do czynu zarzucanego Ł. D. i Ł. Z. (1) analizę osobowych źródeł dowodowych, w tym wyjaśnień samych oskarżonych. Lakoniczne wyjaśnienia Ł. Z. (1) nieprzyznającego się konsekwentnie do popełnienia zarzucanego mu czynu ze względu na swój wymiar i treść nie wniosły nic do sprawy, co nie stanęło na przeszkodzie wykazaniu jego sprawstwa w odniesieniu do przypisanego mu wyrokiem czynu. Przyczynkiem analizy dowodowej stały się zaś wyjaśnienia drugiego z oskarżonych Ł. D., które w całości Sąd uznał za niewiarygodne. Wyjaśnienia te są bowiem sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który Sąd I instancji uznał za wiarygodny. I tak wyjaśnieniom Ł. D. przeczą wniosku obu opinii, o czym było już podnoszone wyżej oraz bilingi połączeń oskarżonych Ł. D. i Ł. Z. (1) oraz świadków z dnia 4 stycznia 2010r. Faktem dyskredytującym dodatkowo wyjaśnienia oskarżonych jest bezsprzecznie fakt, iż Ł. Z. (1) kupił samochód (...), którym miał jechać w trakcie rzeczonego zdarzenia, od wujka Ł. D. kilka dni przed zdarzeniem. Całość powiązań poszczególnych uczestników zdarzenia, tak oskarżonych jak i świadków, wskazuje na fakt, iż doszło pomiędzy nimi wzajemnie do pewnego rodzaju zмовы, której celem było wyłudzenie z towarzystwa ubezpieczeniowego, co się jednak nie udało w wyniku analiz przeprowadzonych przez Biuro (...) SA. Sąd Odwoławczy nie znalazł także postaw do kwestionowani stanowiska Sądu Rejonowego co do wiarygodności zeznań świadków H. P., T. S., D. S. i K. G.. W innym tonie ocenić jednak należało zeznania świadków A. B. i R. D., a także pośrednio i W. J.. Świadkowie A. B. i R. D. wskazywali w toku swoich zeznań na wersję zdarzenia podawaną przez Ł. D., która z kolei nie mogła się ostać jako prawdziwa w świetle innych dowodów, chociażby treści obu opinii czy też wykazu połączeń telefonicznych z telefonów komórkowych oskarżonego Ł. D. i Ł. Z. (1). Z bilingów tych wynikało, że oskarżeni ci i świadkowie, z którymi się wtedy komunikowali, nie przebywali w miejscu zdarzenia w czasie kiedy miało do niego dojść. Nawet fakt zbieżności, spójności i jasności zeznań tych świadków nie mógł spowodować zaliczenia ich do wiarygodnych dowodów w niniejszej sprawie, gdyż stanowiły one realizację ustalonego przez Ł. D. planu działania ukierunkowanego na osiągnięcie celu w postaci otrzymania odszkodowania za zniszczenia swojego samochodu wynikłe z kolizji z dnia 04 stycznia 2010r. Na marginesie już tylko w tym zakresie podkreślenia wymaga, iż zeznania E. D., wtedy A., nie mogły być brane pod uwagę w ustaleniach stanu faktycznego tejże sprawy, gdyż jako żona oskarżonego skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań.

Biorąc pod uwagę fakt, iż wina Ł. D. i Ł. Z. (1) odnośnie popełnienia przez nich zarzucanego im czynu nie budzi żadnych wątpliwości, również z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego spotkało się rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie orzeczonych wobec tych oskarżonych kar. Orzeczone względem oskarżonego Ł. D. kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz względem Ł. Z. (1) kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 3 lat próby oraz grzywny, nie noszą cech rażącej surowości, ani łagodności, a tylko w takiej sytuacji ich wymiar mógłby zostać przez Sąd Odwoławczy skorygowany. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznego niebezpieczeństwa - obecnie społecznej szkodliwości tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kar wymierzonych obu oskarżonym przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk, z sytuacją taką w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Zróżnicowanie wymiaru orzeczonych wobec tych oskarżonych kar pozbawienia wolności wynika zaś z faktu, iż to Ł. D. odgrywał wiodącą rolę w całym przedsięwzięciu i to on miał uzyskać z tego przestępstwa najwięcej korzyści. Z tych samych względów wobec oskarżonych orzeczono kary grzywny w innym wymiarze. W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie również nie wymagało ingerencji ze strony Sądu Odwoławczego.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), obciążając nimi oskarżonych do kwot: Ł. D. – 2.305 zł, zaś Ł. Z. (1) – 485 zł.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.